

การใช้รถยนต์นั่งอย่างไรให้ถูกต้องตามหลักภาษีอากร

How to use a passenger car correctly according to tax principles

ศิริรัตน์ เจนศิริศักดิ์¹
Sirirut Jaensirisak¹

Received: 10 September 2020

Revised: 16 November 2020

Accepted: 25 November 2020

บทคัดย่อ

การตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดหารถยนต์เพื่อใช้ในกิจการถือเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการควรจะต้องวางแผนให้ดี เพราะรถยนต์ถือเป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งที่เกือบทุกกิจการจำเป็นต้องมีไว้ใช้ในการประกอบกิจการ บางแห่งถือไว้เป็นสินค้าที่มีไว้เพื่อขาย และบางแห่งก็ถือไว้เป็นสินทรัพย์ที่มีไว้เพื่อการดำเนินงาน เช่น รถประจำตำแหน่งของผู้บริหาร รถขนส่งสินค้า รับส่งพนักงาน เป็นต้น ในทางภาษีอากร ประเภทของรถยนต์ที่แทรกต่างกันจะมีผลกระทบต่อภาระภาษีที่แทรกต่างกัน ทั้งภาษีเงินได้nidibukkul และภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังนั้น ผู้ประกอบการควรศึกษาผลกระทบของแต่ละภาษี และถือปฏิบัติให้ถูกต้อง เพื่อหลีกเลี่ยง ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นจากการกระทำผิดตามกฎหมายภาษีอากร อันส่งผลต่อการเพิ่มค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นให้กับผู้ประกอบการในรูปของเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม หรือค่าปรับทางอาญา ซึ่งถือเป็นค่าใช้จ่ายต้องห้ามในการคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีอากรของกิจการอีกด้วย บทความนี้ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูล จากการวิชาการ กฎหมายและหนังสือตอบข้อหารือของกรมสรรพากรที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน เพื่อให้ผู้ประกอบการหรือผู้ที่สนใจได้ศึกษาและนำไปปรับใช้ในการวางแผนการดำเนินธุรกิจของตนเอง และได้สรุปแนวปฏิบัติที่แทรกต่างกันระหว่างทางบัญชีและภาษีอากรสำหรับรถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ในประเด็นของการซื้อ การเช่า และ การเช่าซื้อ ทั้งที่นำมาใช้ในการดำเนินงานและนำไปเป็นสินค้าของกิจการ รวมทั้งได้สรุปข้อกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพากรมีด้วยกัน 4 ประดุจสิ่งผลกระทบต่อแนวปฏิบัติทางด้านภาษีกับรถยนต์ดังกล่าว

คำสำคัญ: รถยนต์นั่ง, ภาษีเงินได้nidibukkul, ภาษีมูลค่าเพิ่ม, ภาษีอากร

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาบัญชี คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
โทรศัพท์: 086-8689297, E-mail: sirijaen@gmail.com

¹ Assistant professor, Department of Accounting, Ubon Ratchathani Business School, Ubon Ratchathani, University

Abstract

Making decisions about procuring cars for use in business is something that entrepreneurs should have well planned as cars are one of the assets that almost every business needs to use in their operations. Some have them for sale and some have them for use, e.g. for executive positions, for freight or as a staff shuttle bus etc. In terms of taxation, different car types may have different tax burdens of both corporate income tax and value added tax. Therefore, entrepreneurs should study the effects of each tax and practice correctly to avoid problems that may occur from offenses under the tax law. Offences can cause an increase of unnecessary expenses to entrepreneurs in the form of fines, penalties or criminal fines which are prohibited expenses in the calculation of the net tax profit. This paper studies and collects information from academic papers, relevant laws and discusses tax rulings of the Revenue Department which relate to a passenger cars or cars with up to 10 seats. This paper will be of interest to entrepreneurs or those interested in order to apply for their business's planning. The paper outlines the different practices between accounting and taxation for a passenger cars or cars with t up to 10 seats in terms of purchasing, hiring and leasing both used in operations and used as a business product. Moreover, it summarizes laws under the Excise Tariff Act newly issued for double cabs which affects the tax practice on such cars.

Keywords: A passenger car, Corporate Income Tax, Value Added Tax, Taxation

บทนำ

ในการประกอบกิจการ ผู้ประกอบการ จำเป็นต้องคิดและตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ ก่อนเริ่มประกอบธุรกิจ หรือแม้กระทั่งในระหว่าง การประกอบกิจการก็ตาม ทั้งในประเด็นเกี่ยวกับ การบริหารจัดการ การลงทุน การจ้างงาน และการ ขายสินค้าหรือให้บริการ หลายครั้งที่ผู้ประกอบ การมักจะตั้งคำถามไว้ในใจ ทำอย่างไรจึงจะมียอด ขาย ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการขาดทุน หรือ ทำอย่างไรจึงจะได้กำไรตามเป้า ทุกคำถามล้วน เกี่ยวข้องกับการหารายได้เป็นส่วนใหญ่ แต่สิ่งหนึ่ง ที่ผู้ประกอบการหลายคนอาจจะมองข้ามไปคือ การลดค่าใช้จ่าย หรือการใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามสิทธิที่พึงมีที่เรียกว่า การวางแผนภาษี ซึ่ง เป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้ประกอบการควร จะต้องรู้และใส่ใจให้มาก

การตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดหารถยนต์ เพื่อใช้ในกิจการถือเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการควรจะ ต้องวางแผนให้ดี เพราะรถยนต์ถือเป็นสินทรัพย์ อย่างหนึ่งที่เกือบทุกกิจการจำเป็นต้องมีไว้ใช้ใน การประกอบกิจการ โดยเฉพาะรถยนต์นั่งหรือ รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 ที่นั่ง ซึ่งบาง แห่งถือไว้เป็นสินค้าที่มีไว้เพื่อขาย และบางแห่งก็ ถือไว้เป็นสินทรัพย์ที่มีไว้เพื่อการดำเนินงาน เช่น รถประจำตำแหน่งของผู้บริหาร รถขนส่งสินค้า รับส่งพนักงาน เป็นต้น ซึ่งในทางภาษีอากรแล้ว ประเภทของรถยนต์ที่แตกต่างกันล้วนมีผลกระทบ ต่อภาระภาษีที่แตกต่างกัน ทั้งภาษีเงินได้ นิติบุคคล และภาษีมูลค่าเพิ่ม

รถยนต์นั่งหรือรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน

กรมสรรพากรได้เคยให้คำนิยามของ รถยนต์นั่งและรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ไว้ดังนี้

รถยนต์นั่ง หมายถึง รถยนต์ที่เข้าลักษณะ เป็นรถเก๋ง และมีลักษณะเป็นรถยนต์ที่มีหลังคา ติดเป็นเนื้อเดียวกันในลักษณะถาวรด้านข้างหรือ ด้านหลังคนขับมีประตูหรือหน้าต่างและมีที่นั่ง ถือเป็นรถยนต์นั่งตามกฎหมายพิกัดอัตราภาษี สรรพสามิต (กรมสรรพากร, 2541)

รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน หมายถึง รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต (กรมสรรพากร, 2551 ก) และให้หมายความรวม ถึงรถตู้หรือรถยนต์ที่ออกแบบเพื่อใช้ขนส่งคน โดยสารจำนวนมาก รวมทั้งรถยนต์ในลักษณะ ทำนองเดียวกัน (กรมสรรพากร, 2555 ก) จาก นิยามข้างต้นมีการกล่าวอ้างถึงพิกัดอัตราภาษี สรรพสามิตซึ่งหากพิจารณาจากกฎหมายของ ภาษีสรรพสามิตแล้ว คำว่า “รถยนต์นั่ง” ไม่ได้ คำนึงว่าจะมีที่นั่งเกินกว่า 10 คนหรือไม่ก็ได้ แต่ คำว่า “รถยนต์โดยสาร” ซึ่งปัจจุบันจัดเก็บใน อัตราเดียวกับรถยนต์นั่งนั้น จะมีการกล่าวถึงว่า รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ทำให้ เกิดความขัดแย้งกับนิยามในทางภาษีการโดย เนพาตามประมวลรัชฎากร อย่างไรก็ตาม เดิมที่ กรมสรรพากรจะมีการอ้างถึงรถยนต์นั่ง หรือ รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน โดยอิง ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 เท่านั้น ซึ่งตามพระราชบัญญัติพิกัด อัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ให้หมายความ “รถยนต์นั่ง” ว่าหมายถึง “รถเก๋งหรือรถยนต์ที่ ออกแบบสำหรับเพื่อใช้สำหรับนั่งเป็นปกติวิสัย และให้หมายความรวมถึงรถยนต์ในลักษณะ

ทำนองเดียวกัน เช่น รถยนต์ที่มีหลังคาติดต่อ เป็นเนื้อเดียวกันในลักษณะถาวร ด้านข้างและ หรือด้านหลังคนขับมีประตูหรือหน้าต่างและมีที่นั่ง ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีที่นั่งเท่าใด” (กรมสรรพากร, 2550 ก) ในอดีตจึงตีความคำว่า “รถยนต์นั่ง” ตามประ ราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 และใช้มาตอลดจนถึงวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2560 ซึ่งอธิบดีกรมสรรพสามิตได้ออกประกาศกำหนด นิยาม “รถยนต์ระบบ” เพิ่มเติม ข้อ 3 และ 4 “รถยนต์ระบบ 4 ประตู (Double Cab) หมายถึง “รถยนต์ระบบ” ที่ออกแบบแบบสำหรับให้มีห้องรถ รวมหัวหนกบรรทุกไม่เกิน 4,000 กิโลกรัม” และ มีคุณลักษณะตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไขที่อธิบดี ประกาศกำหนด ดังนั้น รถกระบะทั้งประเภทไม่มี พื้นที่สำหรับผู้โดยสารด้านหลังที่นั่งคนขับ (No Cab) มีพื้นที่สำหรับผู้โดยสารด้านหลังที่นั่งคนขับ (Space Cab) รถยนต์ระบบ 4 ประตู (Double Cab) และ รถยนต์ระบบ 4 ประตู (Double Cab) แบบผสม ที่ใช้พลังงานเชื้อเพลิงและไฟฟ้า (Hybrid Electric Vehicle) ต่างก็ถูกจัดประเภทเป็นรถยนต์ระบบ ทั้งสิ้น (กระทรวงการคลัง, 2560)

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์นั่งหรือ รถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคน

- การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาก ของทรัพย์สินประเภทรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคนหรือรถยนต์นั่ง ให้คำนวนหักตามระยะเวลาที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในแต่ละรอบระยะเวลา บัญชี ในกรณีที่รอบระยะเวลาบัญชีได้ไม่เต็มสิบ สองเดือนให้เฉลี่ยหักตามส่วนสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีนั้น หักนี้ไม่เกินอัตรา้อยละ 20 ของ มูลค่าต้นทุนของทรัพย์สินนั้น โดยให้หักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคางามูลค่าต้นทุน เฉพาะส่วนที่ไม่ เกิน 1,000,000 บาท กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคลหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาก ที่เป็นไป ตามหลักการบัญชีที่รับรองทั่วไป ซึ่งมีอัตราการ

หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาไม่เท่ากันในแต่ละปีระหว่างอายุการใช้กรรพย์สิน บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจะหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคางวดวีนี้ในบางปีเกินอัตรา้อยละ 20 ก็ได้ แต่จำนวนปีอายุการใช้ของทรัพย์สินเพื่อการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคายังต้องไม่น้อยกว่า 100 หารด้วย 20 ตามมาตรา 65 ทวี (2) แห่งประมวลรัชฎากร ประกอบกับมาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการออกตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการเงื่อนไข และอัตราการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคายังของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527 (กรมสรรพากร, 2550 ข) ทั้งนี้ ต้นทุนในปีที่ขายไปต้องเป็นมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือจากการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาก่อนที่คำนวณจากมูลค่าต้นทุนไม่เกิน 1,000,000 บาทเท่านั้น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลไม่มีสิทธินำมูลค่าต้นทุนส่วนที่เกิน 1,000,000 บาทมาหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ เพราะถือเป็นรายจ่ายต้องห้ามตามมาตรา 65 ทวี (20) แห่งประมวลรัชฎากร ประกอบกับมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540 (กรมสรรพากร, 2543 ค)

2. ภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อ เช่าซื้อ เช่า หรือรับโอนรัฐนั้นและรัฐน์โดยสารที่มีที่นั่ง ไม่เกิน 10 ที่นั่ง ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต หรือภาษีซื้อที่เกิดจากการรับบริการที่เกี่ยวข้องกับรัฐนั้นและรัฐน์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ห้ามนำมารหักออกจากภาษีขาย เช่น ภาษีซื้อค่าน้ำมันที่ใช้เดิมรัฐนั้น หรือค่าซ่อมแซมรัฐนั้น ยกเว้นภาษีซื้อของกิจการดังต่อไปนี้ ไม่ถือว่าเป็นภาษีซื้อต้องห้าม

2.1 กิจการขายรัฐนั้นและรัฐน์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ให้ยกเว้นสำหรับภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อรัฐน์มากขึ้น

2.2 กิจการบริการให้เช่ารัฐน์ ให้ยกเว้นสำหรับภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อรัฐน์มาให้เช่า

2.3 กิจการบริการรับประกันวินาศภัยรัฐน์ ให้ยกเว้นภาษีซื้อที่เกิดจากการให้บริการประกันวินาศภัยสำหรับรัฐน์ดังกล่าว (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2563)

ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการนำรัฐน์นั้นหรือรัฐน์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 ที่นั่งมาไว้ในกิจการ หรือวิธีการได้มาซึ่งรัฐน์ดังกล่าว ย่อมส่งผลต่อภาระภาษีที่แตกต่างกัน ยกตัวอย่างดังกรณีต่อไปนี้

1. การได้มาโดยวิธีการเช่าซื้อ

กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลประกอบกิจการให้เช่ารัฐน์นั้นส่วนบุคคล ซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้จัดหารัฐน์นั้นส่วนบุคคลมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลโดยการเช่าซื้อรัฐน์นั้นส่วนบุคคลดังกล่าวถือเป็นทรัพย์สินของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องนำมูลค่าหักลดที่จ่ายไปเพื่อการได้มาซึ่งรัฐน์นั้นส่วนบุคคลนั้นมาถือเป็นมูลค่าต้นทุนของทรัพย์สินทั้งสิ้น ไม่ว่าจะแยกเรียกบางส่วนเป็นดอกเบี้ยหรืออย่างอื่นก็ตาม โดยในการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคายังของรัฐนั้นส่วนบุคคลดังกล่าวบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่พึงต้องชำระหักสิ้น หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคายังอัตราไม่เกินร้อยละของมูลค่าต้นทุนตามประเภทของทรัพย์สินโดยอ้างถึงพระราชบัญญัติ ฉบับที่ 145 แต่จะต้องไม่เกินค่าเช่าซื้อในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น และให้คำนวณหักตามระยะเวลาที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีเป็นรายวัน (กรมสรรพากร, 2547) นอกจากนี้ ภาษีซื้อสำหรับ

การเข้ารัฐยนต์นั่งหรือรัฐยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพาณิช ซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เช่นมาตามสัญญาเช่าแบบลิสซิ่งเพื่อใช้ในกิจการ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลผู้เช่าไม่มีสิทธินำภาษีซื้อจากการเข้ารัฐยนต์ดังกล่าวมาหักออกจากภาษีขายในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มเนื่องจากเป็นภาษีซื้อต้องห้ามตามมาตรา 82/5(6) แห่ง

ประมวลรัชฎากร ประกอบกับข้อ 2(1) วรรคหนึ่งของประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 42) เรื่องการกำหนดภาษีซื้อที่ไม่ให้นำไปหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา 82/5(6) แห่งประมวลรัชฎากร ลงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2535 (กรมสรรพากร, 2562)

ดังกล่าวจะมีความแตกต่างกับหลักการบัญชี ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักการบัญชีและภาษีอากรสำหรับการได้มาโดยวิธีเข้าซื้อ

ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร
การรับรู้รายการ	ใช้ราคาเงินสด	ใช้ราคาที่พึงชำระทั้งหมดตามสัญญา
การคำนวณค่าสึกหรอ และเสื่อมราคา	<ul style="list-style-type: none"> คำนวณจากราคาเงินสด ตามที่จ่ายจริง ใช้อายุการใช้งานจากการประมาณอายุการใช้งานของทรัพย์สิน 	<ul style="list-style-type: none"> คำนวณจากราคาที่พึงชำระทั้งหมดตามสัญญาแต่ไม่เกิน 1,000,000 บาท หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคain อัตราไม่เกินร้อยละของมูลค่าต้นทุนตามประเภทของทรัพย์สินโดยอ้างถึงพระราชบัญญัติ ฉบับที่ 145 แต่สูงสุดจะต้องไม่เกินค่าเข้าซื้อในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น
ภาษีซื้อ	ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็นต้นทุนในการคำนวณค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาได้	ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็นต้นทุนในการคำนวณค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคайд้ ทั้งนี้เมื่อร่วมแล้วต้องไม่เกิน 1,000,000 บาท
ดอกเบี้ยจ่าย	สามารถรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายได้	ไม่สามารถรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายได้ แต่ให้รวมเป็นต้นทุนของทรัพย์สินเพื่อคำนวณค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคайд้ ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 1,000,000 บาท

2. การนำรัฐยนต์มาใช้ในการประกอบกิจการ

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซื้อรัฐยนต์นั่งมาเพื่อใช้เป็นรัฐยนต์ให้ลูกค้าทดลองขับเป็นการสาธิตเพื่อส่งเสริมการขาย และได้จดทะเบียนเป็นรัฐยนต์ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล และบันทึกไว้ในทะเบียนเป็นทรัพย์สิน ถาวรเพื่อคำนวณหักค่าเสื่อมราคา กรณีดังกล่าวถือว่ารัฐยนต์เพื่อการสาธิต เป็นทรัพย์สินที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมิได้ใช้ในการประกอบกิจการ มิใช่สินค้าที่ซื้อมาเพื่อขายในการประกอบกิจการ จำหน่ายรัฐยนต์นั่งโดยตรง ดังนั้น แม้ว่า

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจะเป็นผู้ประกอบการขยายรัฐยนต์ก็ตาม ภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อรัฐยนต์ดังกล่าวต้องห้ามมิให้นำไปหักออกจากภาษีขาย และต้องห้ามนำต้นทุนของรัฐยนต์ดังกล่าวไปหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ ตามมาตรา 65 ตรี (5) แห่งประมวลรัชฎากร แต่ให้นำไปคำนวณหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินในการคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิได้ตามมาตรา 65 ทวี (2) แห่งประมวลรัชฎากร และพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527 (กรมสรรพากร, 2541)

นอกจากนี้ หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งอรรถณ์นั่งหรือเช่าอรรถณ์นั่งมาเพื่อนำไปใช้ในการวิ่งทดสอบสมรรถนะของยางรถยนต์ กรณีดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นการนำรถณ์นั่งไปใช้ในการประกอบกิจการของตนเองโดยไม่ได้นำไปขายหรือให้เช่า ดังนั้น ภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อรถณ์หรือเช่ารถณ์นั่งเพื่อใช้ในการวิ่งทดสอบสมรรถนะของยางนั้นก็ถือเป็นภาษีซื้อที่ไม่ให้นำไปหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มเช่นกัน อีกทั้ง หากภาษีซื้อนั้นเกิดจากการซื้อยางรถณ์เพื่อจะนำไปใช้ในการทดสอบ แต่กิจการได้นำไปประกอบกับรถณ์นั่ง และนำไปวิ่งในสนามทดสอบหรือบนท้องถนนเพื่อทดสอบการยึดเกาะถนน การสึกหรอ การรับน้ำหนัก และการหยุดรถรวมทั้งภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อน้ำมัน หรือจากการซ่อมบำรุง และการประกันภัยรถณ์นั่ง ดังกล่าว ถือเป็นภาษีซื้อที่เกิดจากการซื้อสินค้าหรือรับบริการที่เกี่ยวข้องกับรถณ์นั่ง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจึงไม่มีสิทธินำไปหักใน

การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มเช่นกัน (กรมสรรพากร, 2543 ก)

อย่างไรก็ตาม หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องการขายรถณ์นั่งที่ซื้อมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการ มูลค่าต้นทุนของรถณ์นั่งที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจะนำมาถือเป็นต้นทุนในปีที่ขาย จะต้องเป็นมูลค่าต้นทุนส่วนที่เหลือจากการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาก่อนคำนวณจากมูลค่าต้นทุนไม่เกิน 1,000,000 บาทเท่านั้น สำหรับมูลค่าของรถณ์นั่งที่เกิน 1,000,000 บาท บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจะถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิไม่ได้ตามมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติออกตามความในประมวลรัชฎาภิการ ว่าด้วยรายจ่ายที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540 (กรมสรรพากร, 2549)

ซึ่งกรณีดังกล่าวจะมีความแตกต่างกับหลักการบัญชี ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักการบัญชีและภาษีอากรสำหรับการได้รถณ์นั่งมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการในกรณีที่จ่ายด้วยเงินสด

ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร
การรับรู้รายการ	ใช้ราคาเงินสด	ใช้ราคาเงินสด
การคำนวณค่าสึกหรอและเสื่อมราคา	คำนวณจากราคาเงินสด ตามที่จ่ายจริง ใช้อุปกรณ์ใช้งานจากการประมาณอายุการใช้งานของทรัพย์สิน	คำนวณจากราคาเงินสด ตามที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 1,000,000 บาท หักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคain อัตราไม่เกินร้อยละของมูลค่าต้นทุนตามประเภทของทรัพย์สินโดยอ้างถึงพระราชบัญญัติ ฉบับที่ 145
ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร
ภาษีซื้อ	ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็นเดือนทุนในการคำนวณค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคากได้	หากจะยกเวลารายได้มาของรถณ์นั่งไม่เต็มปีให้เหลือเป็นวัน
		ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็นต้นทุนในการคำนวณค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคากได้ ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน 1,000,000 บาท

3. การประกอบธุรกิจให้เช่ารัฐยนต์นั่ง

บริษัทประกอบกิจการให้บริการเช่ารัฐยนต์ โดยรัฐยนต์ที่ให้เช่าเป็นรัฐยนต์นั่ง และรัฐยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คนตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภัยสูตรพสามิต ที่ มีไว้เพื่อการให้บริการเช่ารัฐยนต์ของบริษัทเอง โดยตรง ภายนี้ซึ่อที่เกิดจากการซื้อรัฐยนต์ดังกล่าว ไม่เข้าลักษณะเป็นภายนี้ซึ่อต้องห้ามมิให้นำมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามข้อ 2(1) ของ ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 42) เรื่อง การกำหนดภาษีซึ่อที่ไม่ให้นำไปหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 82/5(6) แห่งประมวลรัชฎากร ดังนั้น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจึงมีสิทธินำภาษีซึ่อสำหรับรัฐยนต์ดังกล่าวมาหักออกจากภาษีข่ายในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้ แต่บริษัทจะนำภาษีซึ่อสำหรับรัฐยนต์ดังกล่าวไปถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิไม่ได้ ทั้งนี้ ถือเป็นรายจ่ายต้องห้ามตามมาตรา 65 ตราช (6 ทว) แห่งประมวลรัชฎากร และสอดคล้องกับกรมสรรพากร (2547) และกรมสรรพากร (2555 ข) ซึ่งระบุว่ากิจการที่ให้บริการเช่ารัฐยนต์นั่ง ส่วนบุคคล จะถือว่ารัฐยนต์นั่ง ส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นรถที่มีไว้เพื่อการให้บริการเช่ารัฐยนต์ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเอง โดยตรง ดังนั้น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจึงสามารถนำภาษีซึ่อที่เกิดจากการเช่าซื้อรัฐยนต์นั่ง ส่วนบุคคลนั้นมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้

ทั้งนี้ หากบริษัทได้ซื้อรัฐยนต์ที่มีมูลค่าเกินกว่า 1,000,000 บาทมาเพื่อการให้เช่า บริษัทจะมีสิทธิหักค่าเสื่อมราคากลางๆ ค่าต้นทุนเฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 1,000,000 บาท ได้ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการออกตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคากลางๆ ของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527 และ

มีสิทธินำมูลค่าต้นทุนของรัฐยนต์ดังกล่าวที่เหลือหักจากหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคากลางๆ น้ำหนักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิของบริษัทได้ตามมาตรา 5 (2) แห่งพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540 อย่างไรก็ตาม กิจการไม่สามารถนำภาษีซึ่อที่เกิดจากการเช่ารัฐยนต์ดังกล่าวไปหักออกจากภาษีข่ายในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้ตามมาตรา 82/3 แห่งประมวลรัชฎากร เนื่องจากเป็นภาษีซึ่อต้องห้ามตามมาตรา 82/5(6) แห่งประมวลรัชฎากร ประกอบกับข้อ 2(1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 42) ลงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2535 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 71) ลงวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2539 แต่ภาษีซึ่อต้องห้ามน้ำหนักถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิตามมาตรา 65 ตราช (6 ทว) แห่งประมวลรัชฎากร โดยให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติฯ ออกตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยภาษีซึ่อที่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 243) พ.ศ. 2534 (กรมสรรพากร, 2544)

นอกจากนี้ หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้ทำสัญญาเช่ารัฐยนต์แบบลิสซิ่ง เพื่อนำมาใช้ในการประกอบธุรกิจให้เช่ารัฐยนต์นั้น รายจ่ายค่าเช่าดังกล่าวบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสิทธินำมาถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ตามจำนวนที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินคันละ 36,000 บาท ต่อเดือน ตามมาตรา 65 ตราช (20) แห่งประมวลรัชฎากร ประกอบกับมาตรา 4(2) แห่งพระราชบัญญัติฯ ออกตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยรายจ่ายที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540 (กรมสรรพากร,

2551 ก) หรือแม้ว่าจะเป็นการเข้ารัฐนัดดังกล่าว พร้อมคนขับก็ตาม ซึ่งกรมสรรพากร (2551 ข) ได้ เคยให้คำนิจฉัยเกี่ยวกับกรณีนี้ไว้ว่า กรณีบิชัพ ผู้เข้าทำสัญญาเข้ารัฐนั้นนั่งและรถโดยสารที่มี ที่นั่งไม่เกิน 10 คน และค่าบริการพนักงานขับรถ รายจ่ายดังกล่าวบิชัพผู้เข้าฯ มีสิทธินำมาถือเป็น รายจ่ายในการคำนวนกำไรมุตทรีเพื่อเสียภาษีเงิน ได้นิติบุคคลได้ตามจำนวนที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินคัน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักการบัญชีและภาษีอากรสำหรับการได้รัฐนั่งมาโดย วิธีการเข้า

ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร
ภาษีซื้อ	ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็น ค่าเช่าได้	ขอคืนไม่ได้แต่สามารถนำมารวมเป็นค่าเช่าได้
การรับรู้ค่าใช้จ่าย	ถือเป็นค่าเช่าได้ตามที่จ่ายจริง โดยให้รวม ภาษีซื้อเป็นส่วนหนึ่งของค่าเช่าด้วย	ถือเป็นค่าเช่าได้ตามที่จ่ายจริง โดยให้รวมภาษีซื้อเป็นส่วนหนึ่ง ของค่าเช่าด้วย แต่ไม่เกินคันละ 36,000 บาท ต่อเดือน หรือ คันละ 1,200 บาท ต่อวัน

4. รถยนต์ระบบ 4 ประตู

จากข้อกฎหมายที่ออกมาใหม่ของรถยนต์ ระบบ 4 ประตู ส่งผลให้รถยนต์ระบบ 4 ประตูซึ่ง เดิมเคยถูกจัดประเภทไว้เป็นรถยนต์นั่งตามประ ราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพากร พ.ศ. 2527 ปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนเป็นประเภทของรถยนต์ระบบ แล้ว กล่าวคือ ได้เปลี่ยนจากพิกัด 06.01 เป็นพิกัด 06.03 ดังนั้น จึงส่งผลให้

1) ภาษีซื้อสำหรับค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง กับรถยนต์ระบบ 4 ประตู ไม่ถือเป็นภาษีซื้อด้วย ห้าม ตามมาตรา 82/5 (6) แห่งประมวลรัชฎากร และข้อ 2 (1) ของประกาศธีบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่มนับที่ 42

2) ในการคำนวนหักค่าสึกหรอและ ค่าเสื่อมราคาที่บิชัพหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ได้รัฐนั่งมาโดยการซื้อหรือ

ละ 36,000 บาทต่อเดือน ตามมาตรา 65 ตรี (20) แห่งประมวลรัชฎากร ประกอบกับมาตรา 4(2) แห่งพระราชบัญญัติการออกตามความในประมวล รัชฎากร ว่าด้วยรายจ่ายที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายใน การคำนวนกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540

ซึ่งกรณีดังกล่าวจะมีความแตกต่างกับ หลักการบัญชี ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3

เข้าซื้อ จะไม่จำกัดมูลค่าต้นทุนที่จำนวนไม่เกิน 1,000,000 บาท อีกต่อไป ตามมาตรา 65 ทวิ (2) แห่งประมวลรัชฎากรและมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการ (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527

3) มูลค่าต้นทุนส่วนที่เกิน 1,000,000 บาท ของรถยนต์ระบบ 4 ประตู จะไม่เข้าลักษณะ เป็นค่าใช้จ่ายต้องห้าม ตามมาตรา 65 ตรี (20) แห่งประมวลรัชฎากร และมาตรา 4 (1) แห่ง พระราชบัญญัติการ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540

4) หากบิชัพหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ต้องการเข้ารัฐนั่งมาโดยเพื่อการ ดำเนินงานในกิจการ ย่อมสามารถรับรู้เป็นค่าได้ ตามจริง โดยไม่จำกัดที่คันละไม่เกิน 36,000 บาท ต่อเดือน หรือ 1,200 บาทต่อวัน ตามมาตรา 65 ตรี (20) แห่งประมวลรัชฎากร และมาตรา 4 (2) แห่งพระราชบัญญัติการ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540

ผลกระทบทางบัญชีและภาษีอากร สำหรับทรัพย์สินประเภทรถยนต์นั่ง

อ้างถึง มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ ซึ่งกำหนดว่า “ราคานุ หมายถึง จำนวนเงินสดหรือรายการ เทียบเท่าเงินสดที่กิจการจ่ายไป หรือมูลค่า ยุติธรรมของสิ่งตอบแทนอื่นที่กิจการให้เพื่อให้ “ได้มาซึ่งสินทรัพย์ ณ เวลาที่ได้สินทรัพย์นั้นมา” (สภาพิชาชีพบัญชีในพระบรมราชโภตัมภ์, 2562)

นอกจากนี้ ยุพดี ศิริวรรณ (2560) ยังให้ คำอธิบายเพิ่มเติมว่า ราคาระบบสินค้าฯ ให้ถือ ตามราคาน้ำหนักซึ่งต้องหักภาษี 10% แล้ว หมายถึง การให้รับรู้รายการสินทรัพย์ที่ได้มาด้วย ราคานุนั่นเอง ซึ่งหากพิจารณาตามมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญชีการออกตามความในประมวล รัชฎากร ว่าด้วยรายจ่ายที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายใน การคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ.2540 ซึ่ง กำหนดว่ามูลค่าต้นทุนของรถยนต์นั่งเฉพาะส่วนที่ เกินคันละ 1,000,000 บาท ไม่ให้ถือเป็นรายจ่าย ใน การคำนวณกำไรสุทธิ และสอดคล้องกับข้อหา รือที่ กค 0702/8315 ซึ่งวินิจฉัยไว้ว่า

บริษัทที่ประกอบธุรกิจให้เช่ารถยนต์นั่ง จะมีสิทธิหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคารถยนต์ นั่งได้เฉพาะจากมูลค่าต้นทุนเฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 1,000,000 บาทเท่านั้น ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญชีการ ออกตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาระบบสิน (ฉบับที่ 145) พ.ศ. 2527

เมื่อบริษัทได้ข่ายรถยนต์นั่งที่มีมูลค่าเกิน 1,000,000 บาท บริษัทจะมีสิทธินำมูลค่าต้นทุน ของรถยนต์นั่งที่เหลือหักค่าสึกหรอและ ค่าเสื่อมราคามาตรา 65 ทว. (2) แห่งประมวล รัชฎากร มาหักเป็นรายจ่ายใน การคำนวณกำไรสุทธิได้ ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญชีการ ออก ตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยรายจ่ายที่

ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ. 2540 (กรมสรรพากร, 2552)

จากมาตรฐานการรายงานทางการเงิน และพระราชบัญชีการหักภาษี 10% ให้ถือเป็นรายจ่าย ทางบัญชีและทางภาษีอากรไม่สอดคล้องกัน ทำให้ เกิดกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการ ไม่เข้าใจแนวปฏิบัติในการจัดทำบัญชีและภาษี อากรที่ถูกต้อง กล่าวคือ แนวปฏิบัติที่ถูกต้อง เมื่อ กิจการต้องบันทึกบัญชีกิจการจะต้องยึดหลักการ ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน และหาก มาตรฐานดังกล่าวไม่สอดคล้องกับข้อกฎหมาย ของกรมสรรพากร กิจการต้องปรับปรุงรายการ ข้อแตกต่างดังกล่าวใน ภงด.50 ไม่ใช่การบันทึก บัญชีตามข้อกฎหมายของกรมสรรพากร ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้

บริษัทแห่งหนึ่ง ซื้อรถยนต์นั่งเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2539 ในราคา 5,000,000 บาท ซึ่งบริษัทได้บันทึกบัญชีร้อยละ 50,000,000 บาท ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 แต่บริษัทกลับตัดค่าเสื่อมราคารถยนต์นั่งดัง กล่าวตามมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญชีการออก ตามความในประมวลรัชฎากร ว่าด้วยรายจ่ายที่ ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ (ฉบับที่ 315) พ.ศ.2540 กล่าวคือ ตัดค่าเสื่อมราคากลาง คันดังกล่าวไปในวันที่ 10 มกราคม 2543 ในราคา 2,500,000 บาท บริษัทมีค่าเสื่อมราคากลาง คัน ค่าน้ำยาตามมาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญชีการ 650,000 บาท ส่งผลให้ร้อยละ 20 ของราคารถยนต์คันนั้น หักค่าเสื่อมราคากลาง 4,350,000 บาท ($5,000,000 - 650,000$) และบริษัท เกิดขาดทุนจากการจำหน่ายทรัพย์สิน 1,850,000 บาท ($4,350,000 - 2,500,000$) อย่างไรก็ตาม การ คำนวณกำไรขาดทุนจากการจำหน่ายทรัพย์สิน ของบริษัทไม่ถูกต้อง เนื่องจาก มูลค่าต้นทุน

ทรัพย์สินที่จะใช้ในการคำนวนมูลค่าคงเหลือ คือ 1,000,000 บาท เมื่อหักค่าเสื่อมราคาระสม 650,000 บาท ดันทุนทรัพย์สินที่เหลือเป็นรายจ่ายได้ที่ถูกต้องคือ 350,000 บาท ดังนั้น หากบริษัทขายรถยนต์นั่งไปในราคา 2,500,000 บาท บริษัทจึงมีกำไรจากการจำหน่ายทรัพย์สิน 2,150,000 บาท (2,500,000-350,000) และเมื่อบริษัทบันทึก

การขายรถยนต์นั่งเป็นขาดทุน 1,850,000 บาท บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจึงต้องนำมูลค่าดันทุน 4,000,000 บาท ($2,150,000 + 1,850,000$) ที่ต้องห้ามหักเป็นรายจ่ายไปรวมกับลับในการคำนวนกำไรสุทธิของบริษัทในแบบ กงด.50 (กรมสรรพากร, 2543 ข) ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักการบัญชีและภาษีอากร

ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร	ผลกระทบทางภาษีอากร
การรับรู้ค่าเสื่อมราคา	=5,000,000 * 20% =1,000,000 บาท	=1,000,000 * 20% =200,000 บาท	บริษัทต้องปรับปรุงโดยการนำกำไรลับค่าเสื่อมราคานิ ภงด. 50 ปี ละ 800,000 บาท
การรับรู้มูลค่าคงเหลือ	ที่ถูกต้อง =5,000,000-(1,000,000 * 3.25) =1,750,000 บาท	=1,000,000-(200,000 * 3.25) =350,000 บาท	-
กำไร (ขาดทุน) จากการขายทรัพย์สิน	อ้างอิงจากการณ์ศึกษาข้างต้น ผู้ประกอบการบันทึกมูลค่าคงเหลือ =5,000,000-650,000 =4,350,000 บาท <u>ที่ไม่ถูกต้อง</u>		เนื่องจากผู้ประกอบการบันทึกรายการไว้ไม่ถูกต้อง ดังนั้น จึงต้องปรับปรุงใน กงด. 50 โดยการนำகลับขาดทุนทางบัญชีซึ่งบันทึกผิด พลата 1,850,000 บาท กำไรจากการจำหน่ายสินทรัพย์ที่ควรจะเป็น 2,150,000 บาท รวมเป็นเงินที่ต้องนำகลับทั้งสิ้น 4,000,000 บาท ($1,850,000 - 2,150,000$)
กำไร (ขาดทุน) จากการขายทรัพย์สิน	อ้างอิงจากการณ์ศึกษาข้างต้น ผู้ประกอบการบันทึกมูลค่าคงเหลือ =2,500,000-4,350,000 =(1,850,000) บาท <u>ที่ถูกต้อง</u>	=2,500,000-350,000 =2,150,000 บาท	

ที่มา: กรมสรรพากร (2543 ข)

บริษัทซึ่งประกอบธุรกิจให้เช่ารถยนต์ได้ซื้อรถยนต์นั่งมาเพื่อใช้ในกิจการให้เช่ารถยนต์ ราคา 2,000,000 บาท (ราคารวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) เมื่อวันที่ 1 มกราคม โดยคำนวนค่าเสื่อมราคายโดยวิธีเส้นตรง ในอัตราร้อยละ 20 หากต่อมาก็จะได้

ขายรถยนต์คันเดิมกล่าวเมื่อใช้ได้ครบ 3 ปี ในราคา 1,500,000 บาท (กรมสรรพากร, 2551 ข) กรณีดังกล่าวจะมีผลต่างระหว่างทางบัญชีและภาษีอากร ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักการบัญชีและภาษีอากร

ประเด็นที่สำคัญ	ทางบัญชี	ทางภาษีอากร	ผลกระทบทางภาษีอากร
การรับรู้ค่าเสื่อมราคา	=2,000,000 * 20% =400,000 บาท	=1,000,000 * 20% =200,000 บาท	บริษัทดังปรับปรุงโดยการ拔 กลับค่าเสื่อมราคาใน งวด. 50 ปี ละ 200,000 บาท
การรับรู้มูลค่าคงเหลือ	=2,000,000-(400,000 * 3) =800,000 บาท	=1,000,000-(200,000 * 3) =400,000 บาท	-
กำไรจากการขาย ทรัพย์สิน	=1,500,000-800,000 =700,000 บาท	=1,500,000-400,000 =1,100,000 บาท	บริษัทดังปรับปรุงโดยการ 拔กลับกำไรจากการจำหน่าย สินทรัพย์ใน งวด. 50 ทั้ง สิ้น 400,000 บาท(1,100,000- 700,000)

ที่มา: กรมสรรพากร (2543 ง) และ กรมสรรพากร (2549)

บทสรุป

การตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดหารถยนต์ เพื่อใช้ในกิจการถือเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการควรจะ ต้องวางแผนให้ดี เพราะรถยนต์ถือเป็นสินทรัพย์ อย่างหนึ่งที่เกือบทุกกิจการจำเป็นต้องมีไว้ใช้ใน การประกอบกิจการ บางแห่งถือไว้เป็นสินค้าที่ มีไว้เพื่อขาย และบางแห่งก็ถือไว้เป็นสินทรัพย์ ที่มีไว้เพื่อการดำเนินงาน ดังนั้น ในการตัดสินใจ ว่า กิจการจะซื้อรถประเภทใดมาไว้เพื่อใช้ในการ ดำเนินงานนั้น ผู้บริหารควรพิจารณาถึงผลกระทบ ในทางภาษีอากรด้วย เนื่องจากในทางภาษีอากร แล้ว ประเภทของรถยนต์ที่แตกต่างกันล้วนมี ผลกระทบต่อภาระภาษีอากรที่แตกต่างกัน ทั้ง

ภาษีเงินได้nidibukkul และภาษีมูลค่าเพิ่มในประเด็น ของการบันทึกต้นทุนของรถยนต์ ค่าเสื่อมราคา การรับรู้กำไรขาดทุนจากการจำหน่ายสินทรัพย์ และการนำภาษีซื้อไปหักออกจากภาษีขาย ดังนั้น ผู้ประกอบการควรศึกษาผลกระทบของแต่ละ ภาษีให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และนำไปถือปฏิบัติให้ ถูกต้อง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นจาก การกระทำการผิดตามกฎหมายภาษีอากร อันส่งผล ต่อการเพิ่มค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นให้กับผู้ประกอบ การในรูปของเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม หรือค่าปรับทาง อาญา ซึ่งถือเป็นค่าใช้จ่ายต้องห้ามในการคำนวณ กำไรสุทธิทางภาษีอากรของกิจการอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการคลัง. (2560). กฎกระทรวงกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560. คันเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2560/A/095/111.PDF>.
- กรมสรรพากร. (2541). ภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีภาษีซื้อรถยนต์นั่งที่ผู้ประกอบกิจการจำหน่ายรถยนต์มี ไว้เพื่อให้ลูกค้าทดลองขับเป็นการสาธิ. คันเมื่อ 11 มิถุนายน 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=3;long=1.

กรมสรพารก. (2543 ก). ภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีภาษีซื้อที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์นั้น. ค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2563.

http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=1;long=1.

กรมสรพารก. (2543 ข). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีรถยนต์นั้น. ค้นเมื่อ 11 มิถุนายน 2563 จาก <https://www.rd.go.th/publish/241210.html>.

กรมสรพารก. (2543 ค). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีการคำนวนต้นทุนจากการจำหน่ายทรัพย์สินประเภทรถยนต์นั้น. ค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=20;long=1.

กรมสรพารก. (2543 ง). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีรถยนต์นั้น. ค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2563 จาก <https://www.rd.go.th/publish/241210.html>.

กรมสรพารก. (2544). ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดा กรณีเงินได้จากการได้ใช้รถยนต์ประจำตำแหน่งและภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีภาษีซื้อค่าเช่ารถยนต์. ค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=13;long=1.

กรมสรพารก. (2547). ภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการประกอบกิจการให้เช่ารถประจำและรถยนต์นั่งส่วนบุคคล. ค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=2;long=1.

กรมสรพารก. (2549). ภาษีเงินได้นิติบุคคล และภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการขายรถยนต์นั่ง และเพอร์นิเจอร์. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2563 จาก <https://www.rd.go.th/publish/31905.0.html>.

กรมสรพารก. (2550 ก). ภาษีเงินได้นิติบุคคล และภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีเงินค่าเช่าทรัพย์สินแบบลิสซิ่ง. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2563 จาก <https://www.rd.go.th/publish/35545.0.html>.

กรมสรพารก. (2550 ข). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคารถยนต์. ค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=19;long=1.

กรมสรพารก. (2551 ก). ภาษีเงินได้นิติบุคคล การคำนวนรายจ่ายกรณีการประกอบธุรกิจให้เช่ารถยนต์. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=10;long=1.

กรมสรพารก. (2551 ข). ภาษีเงินได้นิติบุคคล การคำนวนรายจ่ายกรณีการประกอบธุรกิจให้เช่ารถยนต์. ค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=16;long=1.

กรมสรพารก. (2552). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคารถยนต์นั่น. ค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=8;long=1.

กรมสรพารก. (2555 ก). ภาษีซื้อต้องห้ามในระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม. ค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2563 จาก http://download.rd.go.th/fileadmin/download/insight_pasi/PasiBan.pdf.

กรมสรรพากร. (2555 ข). ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี. คันเมื่อ 4 กรกฎาคม 2563 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=12;long=1.

กรมสรรพากร. (2562). ภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการเข้าร่วมต้นที่นั่งแบบลิสซิ่ง. คันเมื่อ 17 ธันวาคม 2562 จาก http://interweb.rd.go.th/cgi-bin/intra_search?q=%C3%B6%C2%B9%B5%EC%B9%D1%E8%A7;t=5;field=1;page=11;long=1.

กลุ่มนักวิชาการภาษาอักษร. (2563). ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร 2563. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

บุพดี ศิริวรรณ. (2563). การบัญชีภาษีอากร ปรับปรุงใหม่ 2563. สมุทรปราการ: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.
สาขาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์. (2562). คู่มืออธิบายมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน
อาคารและอุปกรณ์. วันที่ค้นหา 17 พฤษภาคม 2563 เข้าถึงได้ที่ <https://www.tfac.or.th/upload/9414/SDMLUdDKwN.pdf>.